

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obdo/51/2021
Identifikačné číslo spisu:	1512206824
Dátum vydania rozhodnutia:	25.08.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1512206824.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej v spore žalobcu: JUMANS, s.r.o., so sídlom Jilemnického 3, 960 01 Zvolen, IČO: 36 642 690, zastúpeného advokátskou spoločnosťou AK Dlhopolec s.r.o., so sídlom Nám. SNP 27, 960 01 Zvolen, IČO: 36 867 306, proti žalovanému: DÔVERA zdravotná poisťovňa, a. s., so sídlom Einsteinova 25, 851 01 Bratislava, IČO: 35 942 436, o zaplatenie istiny vo výške 31 065,38 eur s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 5. júna 2018, č. k. 2Cob/139/2017-441, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaný n e m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) svojím v poradí prvým rozsudkom zo dňa 24. marca 2015, č. k. 21Cb/115/2012-325, žalobu žalobcu zamietol a zároveň žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 18. apríla 2012 (zmenenou čo do označenia žalovaného písomným podaním doručeným súdu dňa 3. septembra 2012, ktorú zmenu žaloby súd pripustil uznesením č. k. 21Cb/115/2012-101 zo dňa 3. septembra 2013), domáhal proti žalovanému zaplatenia istiny vo výške 31 065,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 13 565,04 eur od 12. marca 2010 do 19. apríla 2010, zo sumy 11 010,00 eur od 20. apríla 2010 do 30. októbra 2010, zo sumy 9 096,34 eur od 31. októbra 2010 do zaplatenia, zo sumy 5 597,36 eur od 21. marca 2010 do 24. marca 2010, zo sumy 4 094,50 eur od 25. marca 2010 do 30. novembra 2010, zo sumy 4 000,74 eur od 1. decembra 2010 do zaplatenia, zo sumy 11 200,04 eur od 13. mája 2010 do zaplatenia, zo sumy 6 761,16 eur od 23. mája 2010 do zaplatenia, zo sumy 509,08 eur od 12. augusta 2010 do 30. októbra 2010 a zo sumy 7,94 eur od 31. októbra 2010 do zaplatenia a náhrady trov konania z titulu čiastočne nezaplatených faktúr č. 0000412010 splatnej dňa 11. marca 2010 na sumu 13 565,04 eur v časti 9 096,34 eur, č. 0002012010 splatnej dňa 20. marca 2010 na sumu 5 597,36 eur v časti 4 000,74 eur, č. 0005012010 splatnej dňa 12. mája 2010 na sumu 15 085,32 eur v časti 11 200,04 eur a č. 0013912010 splatnej dňa 11. augusta 2010 na sumu 509,08 eur v časti 7,94 eur

a nezaplatenej faktúry č. 0007712010 splatnej dňa 22. mája 2010 na sumu 6 761,16 eur, ktorými vyfakturovala Nemocnica s Poliklinikou - VAŠE ZDRAVIE n.o., Kuzmányho nábrežie 1068/34, 960 01 Zvolen, IČO: 37 954 628 ako poskytovateľ žalovanému cenu za zdravotnú starostlivosť poskytnutú poistencom žalovaného, na základe Zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti č. 2006-102420-00016-81/00 zo dňa 28. apríla 2006, z ktorých pohľadávok prešli práva a povinnosti na žalobcu Zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou dňa 18. októbra 2011, ktorú skutočnosť postupca oznámil žalovanému listom doručeným žalovanému dňa 3. novembra 2011.

1.2. Žalobu odôvodnil žalobca tým, že žalovaný z faktúry č. 0000412010 splatnej dňa 11. marca 2010 na sumu 13 565,04 eur plnil neziskovej organizácii Nemocnica s Poliklinikou - VAŠE ZDRAVIE n.o., Kuzmányho nábrežie 1068/34, 960 01 Zvolen, IČO: 37 954 628 (ďalej len „nezisková organizácia“) len čiastočne, a to dňa 19. apríla 2010 vo výške 2 555,04 eur a dňa 30. októbra 2010 vo výške 1 913,66 eur. Neuhradená zostala z tejto faktúry suma vo výške 9 096,34 eur. Z faktúry č. 0002012010 splatnej dňa 20. marca 2010 na sumu 5 597,36 eur plnil žalovaný neziskovej organizácii len čiastočne, a to dňa 24. marca 2010 vo výške 1 502,86 eur a dňa 30. novembra 2010 vo výške 93,76 eur. Neuhradená zostala z tejto faktúry suma vo výške 4 000,74 eur. Z faktúry č. 0005012010 splatnej dňa 12. mája 2010 na sumu 15 085,32 eur plnil žalovaný neziskovej organizácii len čiastočne, a to dňa 12. mája 2010 vo výške 3 885,28 eur. Neuhradená zostala z tejto faktúry suma vo výške 11 200,04 eur. Z faktúry č. 0013912010 splatnej dňa 11. augusta 2010 na sumu 509,08 eur plnil žalovaný neziskovej organizácii len čiastočne, a to dňa 30. októbra 2010 vo výške 173,08 eur a vo výške 328,06 eur. Neuhradená zostala z tejto faktúry suma vo výške 7,94 eur. Čiastočným plnením, v zmysle § 407 ods. 3 Obchodného zákonníka, teda žalovaný uznal aj zvyšok dlhu. Z faktúry č. 0007712010 splatnej dňa 22. mája 2010 na sumu 6 761,16 eur žalovaný neziskovej organizácii neplnil ani čiastočne.

1.3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu zo dňa 23. mája 2012, č. k. 26Rob/125/2012-24, žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako neopodstatnenú, nakoľko žalované pohľadávky má žalovaný v celom rozsahu vysporiadané ešte voči poskytovateľovi - neziskovej organizácii.

2. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 30. marca 2006 nezisková organizácia ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti a žalovaný ako zdravotná poisťovňa uzavreli Zmluvu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti č. 2006-101632-00057-81/00 (ďalej len „zmluva“). Na základe tejto zmluvy sa žalovaný zaviazal poskytovať neziskovej organizácii zdravotnú starostlivosť podľa bodu 1.2 zmluvy na prevádzkovanie ambulancie rýchlej lekárskej pomoci - Krupina, Zvolen - časť stred, a to v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, zmluvou a VZP v rozsahu, ktorý vyplýva z povolenia, ktoré Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky vydalo poskytovateľovi. Výšku úhrady za túto zdravotnú starostlivosť zmluvné strany dohodli v čl. III. zmluvy. Žalovaný podľa bodu 3.2 zmluvy bol povinný poskytovať poskytovateľovi preddavok na zdravotnú starostlivosť vo výške zodpovedajúcej podielu poistencov žalovaného na celkovom počte poistencov v zásahovom území. Preddavok bol splatný do 20. dňa kalendárneho mesiaca predchádzajúceho kalendárnemu mesiacu, na ktorý sa preddavok poskytuje. Zmluva nadobudla účinnosť dňa 1. apríla 2006. Podľa bodu 5.3 zmluvy, neoddeliteľnou súčasťou tejto zmluvy sú všeobecné zmluvné podmienky účinné od 1. apríla 2006 (ďalej len „VZP“). Dňa 28. apríla 2006 zmluvné strany uzavreli k tejto zmluve Dodatok č. 1, ktorým sa menil bod 1.2 zmluvy tak, že žalobca sa zaväzuje poskytovať dohodnutú zdravotnú starostlivosť poskytovateľovi na prevádzkovanie ambulancie záchrannej zdravotnej služby - ambulancie rýchlej lekárskej pomoci a ambulancie rýchlej zdravotnej pomoci (ďalej len „RZP“). Účinnosť Dodatku č. 1 k zmluve nastala dňa 1. mája 2006. Dňa 21. decembra 2006 zmluvné strany uzavreli Dodatok č. 2 k tejto zmluve, ktorým v súvislosti so zlúčením žalovaného s obchodnou spoločnosťou SIDERIA zdravotná poisťovňa, a.s., sa žalovaný zaviazal poskytovať zdravotnú starostlivosť za rovnakých podmienok aj poistencom poisťovne HIGHMARK. Dodatok č. 2 nadobudol účinnosť dňa 1. januára 2007. Dňa 14. decembra 2009 zmluvné strany uzavreli Dodatok č. 3 k tejto zmluve v súvislosti so spojením žalovaného s obchodnou spoločnosťou APOLLO zdravotná poisťovňa, a.s. Podľa čl. V. VZP zúčtovacím obdobím je kalendárny mesiac. Podľa čl. VI. bod 6.2 a 6.8 VZP poisťovňa uhradí úhradu za zdravotnú starostlivosť na základe faktúry. Faktúra musí obsahovať okrem iného výšku úhrady za zdravotnú starostlivosť poskytnutú v zúčtovacom období poistencom žalovaného. Záväzok poisťovne zaplatiť poskytovateľovi úhradu za zdravotnú starostlivosť je splnený pripísaním peňažných prostriedkov v

prospech účtu poskytovateľa.

2.1. Okresný súd ďalej konštatoval, že na mesiac január 2010 žalovaný poskytol v mesiaci december 2009 poskytovateľovi preddavky na ambulancie RZP Zvolen - Juh, Horný Tisovník, Senohrad a Čerín pripísaním na účet poskytovateľa v súlade s čl. 6.8 VZP. Po ukončení zúčtovacieho obdobia 01/2010 poskytovateľ vyhotovil dňa 8. februára 2010 listinu s názvom: Súhrn platieb - RLP, RZP. V tejto listine vyčíslil skutočné náklady na predmetnú lekársku starostlivosť poskytnutú poistencom žalovaného v mesiaci január 2010 vo výške 13 565,04 eur, pričom sumy prijatých preddavkov (teda čiastočné plnenie) na toto zúčtovacie obdobie poskytovateľ v danej listine potvrdil vo výške 11 024,44 eur. Dňa 9. februára 2010 poskytovateľ za obdobie od 1. januára 2010 do 31. januára 2010 vystavil žalovanému faktúru č. 0000412010 splatnú dňa 11. marca 2010 na sumu 13 565,04 eur, ktorej súčasťou bol vyššie uvedený súhrn platieb zo dňa 8. februára 2010. Žalobca v žalobe uviedol, že žalovaný zaplatil titulom tejto faktúry na účet poskytovateľa len sumy vo výške 2 555,88 eur dňa 19. apríla 2010 a vo výške 1 913,66 eur dňa 30. októbra 2010. Opomenul však uviesť v žalobe vopred zaplatené čiastočné plnenia žalovaného za poskytnuté služby poskytovateľovi služieb (na mesiac január 2010 pripísané na účet poskytovateľa v zmysle zmluvy a platných právnych predpisov už v mesiaci december 2009) a potvrdené poskytovateľom vo výške 11 024,44 eur na listine Súhrn platieb - RLP, RZP (vyhotovenej poskytovateľom dňa 8. februára 2010), teda tie, ktoré sú vo vystavenej faktúre za dané rozhodné obdobie poskytovateľom zohľadnené. Tieto skutočnosti mal okresný súd nepochybne preukázané predloženým Súhrnom platieb - RLP, RZP poskytovateľom vyhotoveným dňa 8. februára 2010 za mesiac január 2010 s podpisom a pečiatkou poskytovateľa a tiež tvrdením žalovaného, ktoré opieral o ním predložené účtovné doklady, teda výpisy z jeho účtu preukazujúce úhradu čiastočného plnenia poskytnutého poskytovateľovi titulom ceny služieb poskytnutých žalovanému neziskovou organizáciou v mesiaci január 2010, to pripísaním na účet poskytovateľa.

2.1.1. Na mesiac marec 2010 žalovaný poskytol v mesiaci február 2010 poskytovateľovi preddavkovo čiastočné finančné plnenie na ambulancie RZP Zvolen - Juh, Horný Tisovník, Senohrad a Čerín pripísaním na účet poskytovateľa v súlade s čl. 6.8 VZP. Po ukončení zúčtovacieho obdobia 03/2010 poskytovateľ vyhotovil dňa 8. apríla 2010 listinu s názvom: Súhrn platieb - RLP, RZP. V tejto listine vyčíslil skutočné náklady na predmetnú lekársku starostlivosť v mesiaci marec 2010 vo výške 15 085,32 eur, pričom prijatie čiastočného plnenia vopred na toto zúčtovacie obdobie od žalovaného poskytovateľ v danej listine potvrdil vo výške 11 024,44 eur. Dňa 12. februára 2010 poskytovateľ za obdobie od 1. marca 2010 do 31. marca 2010 vystavil žalovanému faktúru č. 0005012010 splatnú dňa 12. mája 2010 na sumu 15 085,32 eur, ktorej súčasťou bol vyššie uvedený súhrn platieb zo dňa 8. apríla 2010. Žalobca v žalobe uviedol, že žalovaný zaplatil titulom tejto faktúry na účet poskytovateľa len sumu vo výške 3 885,28 eur v lehote splatnosti faktúry dňa 12. mája 2010. Opomenul však uviesť v žalobe sumu čiastočného plnenia žalovaným (preddavkovo pripísanú na účet poskytovateľa na mesiac marec 2010 už v mesiaci február 2010) potvrdenú poskytovateľom vo výške 11 024,44 eur na listine Súhrn platieb - RLP, RZP (vyhotovenej poskytovateľom dňa 8. apríla 2010), teda tú sumu, ktorá je vo vystavenej faktúre za dané rozhodné obdobie poskytovateľom zohľadnená. Tieto skutočnosti mal súd nepochybne preukázané predloženým Súhrnom platieb - RLP, RZP poskytovateľom vyhotoveným dňa 8. apríla 2010 za mesiac marec 2010 s podpisom a pečiatkou poskytovateľa a žalovaným predloženými účtovnými dokladmi (výpismi z účtu v banke prevodom na účet poskytovateľa) preukazujúcimi vykonanie platieb na účet poskytovateľa v plnej výške fakturovanej sumy. Za obdobie 03/2010 poskytovateľ vystavil žalovanému na základe tejto zmluvy dňa 12. mája 2010 aj faktúru č. 0007712010 splatnú dňa 22. mája 2010 na sumu 6 761,16 eur ako ťarchopis k faktúre č. 0005012010. Žalobca v žalobe tvrdil, že táto faktúra žalovaným nebola uhradená poskytovateľovi.

2.1.2. Za obdobie 06/2010 poskytovateľ vystavil žalovanému faktúru č. 0013912010 splatnú dňa 11. augusta 2010 na sumu 509,08 eur za zdravotné výkony ADOS 06/2010. Žalobca v návrhu tvrdil, že žalovaný plnil z tejto faktúry len čiastočne, a to dňa 30. októbra 2010 v sume 173,08 eur a v sume 328,06 eur, spolu vo výške 501,14 eur. Nezaplatená z tejto faktúry zostala čiastka 7,94 eur. Z výpisov z účtov žalovaného a Súhrnných platieb vystavených poskytovateľom, obsahom ktorých bolo potvrdenie poskytovateľa o výške prijatých platieb od žalovaného súd jednoznačne vyvodil, že poskytovateľ zhodne so žalovaným považoval povinnosť žalovaného zaplatiť mu cenu služieb za uvedené mesiace za splnenú, nakoľko nikdy neupozorňoval žalovaného na to, že by z jeho strany nedošlo k zaplateniu ceny poskytnutých služieb v mesiacoch január a marec 2010 v plnej výške, nikdy nepopieral prijatie

čiasťočného plnenia za dané služby od žalovaného vopred a teda ho ani nikdy nevyzýval na to, že žiada doplatiť cenu služieb v rozsahu vopred prijatej zálohy z ceny, alebo na zúčtovanie takto prijatých platieb.

2.1.3. Okresný súd ďalej zistil, že dňa 28. apríla 2006 nezisková organizácia ako poskytovateľ zdravotnej starostlivosti a žalovaný ako zdravotná poisťovňa uzavreli aj Zmluvu o poskytovaní zdravotnej starostlivosti č. 2006-102420-00016-81/00 (ďalej len „zmluva“). Podľa obsahu tejto zmluvy sa žalovaný zaviazal poskytovať neziskovej organizácii zdravotnú starostlivosť plne alebo čiastočne uhrádzanú z verejného zdravotného postenia poistencom žalovaného. Spôsob úhrady za zdravotnú starostlivosť zmluvné strany dohodli v čl. V. tejto zmluvy za podmienok čl. X. zmluvy. Na základe tejto zmluvy poskytovateľ vystavil žalovanému faktúru č. 0002012010 splatnú dňa 20. marca 2010 na sumu 5 597,36 eur, ktorou do faktúroval žalovanému jednodňovú ambulantnú starostlivosť za obdobie 10/2009, a to zdravotné výkony. Žalobca v žalobe tvrdil, že žalovaný plnil z tejto faktúry len čiastočne, a to dňa 24. marca 2010 v sume 1 502,86 eur a dňa 30. novembra 2010 v sume 93,76 eur, spolu v sume 1 596,62 eur. Nezaplatená z tejto faktúry zostala suma vo výške 4 000,74 eur. Splnenie tejto povinnosti mal súd preukázané faktúrami poskytovateľa a výpismi z účtu žalovaného tak, že ku dňu 24. marca 2010 bola celá faktúra č. 0002012010 riadne vysporiadaná a žiadna pohľadávka z nej v čase uzatvárania zmluvy o postúpení pohľadávok žalobcom neexistovala.

3. Súd prvej inštancie ďalej skonštatoval, že na návrh neziskovej organizácie (poskytovateľa) zo dňa 20. decembra 2010 uznesením Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1R/14/2010-6 zo dňa 28. decembra 2010 bolo začaté reštrukturalizačné konanie voči poskytovateľovi ako dlžníkovi. Uznesenie bolo neziskovej organizácii doručené dňa 10. januára 2011. Uznesením č. k. 1R/14/2010-10 zo dňa 12. januára 2011 Okresný súd Banská Bystrica povolil reštrukturalizáciu neziskovej organizácie ako dlžníka. Uznesením č. 1R/14/2010-148 zo dňa 2. júna 2011 Okresný súd Banská Bystrica potvrdil reštrukturalizačný plán zo dňa 28. apríla 2011 prijatý schvaľovacou schôdzou dňa 27. mája 2011. Zároveň súd ukončil reštrukturalizáciu dlžníka - neziskovej organizácie. Z pripojeného spisu reštrukturalizačného súdu ďalej súd zistil, že pred podaním návrhu na začatie reštrukturalizačného konania, správca, na základe poverenia dlžníka zo dňa 15. novembra 2010, vyhotovil dňa 13. decembra 2010 Reštrukturalizačný posudok č. 4/2010 (ďalej len „posudok“) na účely zistenia, či sú splnené predpoklady na reštrukturalizáciu dlžníka. V posudku správca uvádza, že významnou činnosťou z hľadiska príjmov dlžníka bolo poskytovanie záchrannej zdravotnej služby, ktorá bola zameraná na neodkladnú zdravotnú starostlivosť v oblastiach Čerín, Zvolen - Stred, Horný Tisovník a Senohrad. Dlžník mal platné licencie na poskytovanie RLP pre oblasť Zvolen do 31. marca 2010, pre oblasť Krupina do 31. januára 2010, pre oblasť Senohrad a Horný Tisovník do 30. apríla 2010 a pre oblasť Čerín do 30. mája 2010. Ku dňu 30. júna 2010 dlžník ukončil prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia. V čl. 5. posudku správca uviedol, že hlavným príjmom dlžníka boli kontrahované výkony so zdravotnými poisťovňami. Dlžník hospodáril v rokoch 2005 až 2007 s vyrovnaným rozpočtom. Medzi príčiny záporného hospodárskeho výsledku z minulých období správca zahrnul okrem iného nezaplatenie skutočne vykonaných výkonov a zrušenie licencie na poskytovanie RZP. Pohľadávky voči Dôvera zdravotná poisťovňa a.s. (žalovanému) sú vo výške 31 159,14 eur; právnym dôvodom evidencie týchto pohľadávok v účtovníctve dlžníka sú nezaplatené nadlimity, zaplateniu ktorých sa poisťovňa bráni, ich vymožiteľnosť je značne otázná, a preto na účely tohto posudku správca určuje hodnotu týchto pohľadávok vo výške 0,00 eur. V závere správca pohľadávky voči žalovanému v uvádzanej sume 31 159,14 eur z titulu nezaplatených nadlimitov v posudku bližšie nešpecifikuje, čo do čísla faktúr a obdobia, ani údajmi, kedy konkrétne a v akej výške mali vzniknúť (súvaha nie je súčasťou posudku, ani jej prílohou). Žiadne pohľadávky dlžníka (neziskovej organizácie - poskytovateľa) voči žalovanému z titulu poskytovania RZP služieb sa v posudku neuvádzajú.

3.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že dňa 18. októbra 2011 (t. j. po schválení reštrukturalizačného plánu a skončení konania rozhodnutím súdu), nezisková organizácia ako postupca a žalobca ako postupník uzavreli písomne Zmluvu o postúpení pohľadávok. Predmetom postúpenia podľa jej čl. I. boli pohľadávky špecifikované v Prílohe č. 1. Oznámenie o postúpení pohľadávok ku dňu 18. októbra 2011 špecifikovaných v Prílohe č. 1 doručil postupca žalovanému dňa 3. novembra 2011, ale Príloha č. 1 k Oznámeniu nebola priložená. Z Prílohy č. 1, ktorú žalobca predložil súdu až v priebehu konania na námietky žalovaného (ako je uvedené vyššie v odôvodnení tohto rozsudku) nepochybne vyplýva, že predmetom postúpenia mali byť pohľadávky z čiastočne

neuhradených faktúr č. FAO10-00004-SKK, č. FAO10-00020-SKK, č. FAO10-00050-SKK, a č. FAO10-00077-SKK a nezaplatenej faktúry č. FAO10-00139-SKK v celkovej výške 31 065,38 eur a príslušenstvo. Toto označenie faktúr, ako i celková výška pohľadávok z nich, však nezodpovedá označeniu žalovaných pohľadávok, čo do výšky žalovanej sumy a tiež, čo do označenia a špecifikácie titulu pohľadávok číslami faktúr a výkonmi, ktoré sú predmetom fakturácie. Ani jedna pohľadávka z faktúr žalobcom uvedených a pripojených k žalobe nie je pohľadávkou z titulu nezaplatených nadlimitov, hoci v posudku určenom ako podklad k začatiu reštrukturalizačného konania správca špecifikuje ako pohľadávky voči žalovanému výlučne týmto titulom. Z faktúr predložených žalobcom okresnému súdu nepochybne vyplynulo, že štyri sa týkajú služieb RZP (RLP) a jedna sa týka jednoduchých výkonov (čo je nevyhnutná zdravotná starostlivosť plne hrazená poisťovňou), teda v žiadnom prípade predmetom týchto faktúr neboli tzv. nadlimity (vznikajú pri poskytovaní lekárskej starostlivosti nie neodkladnej). Iné pohľadávky, teda titulom RZP a jednoduchých výkonov, v čase vyhotovovania posudku správcom, dlžník voči žalovanému vo svojom účtovníctve nevykazoval, resp. neboli súčasťou poskytovateľom predloženej súvahy správcovi za účelom vyhotovenia jeho správy, keďže sa v nej takéto pohľadávky poskytovateľa nespomínajú. Tieto skutočnosti mal súd preukázané obsahom pripojeného úplného spisu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 1R/14/2010 v rámci dokazovania, ktorého súčasťou je vyššie uvedený posudok správcu z decembra 2010, ako i z predložených zmlúv, faktúr a súvisiacich účtovných dokladov. Skutočnosť, že by v schválenom reštrukturalizačnom pláne boli zahrnuté aj iné pohľadávky neziskovej organizácie voči žalovanému mimo nezaplatených nadlimitov spomenutých v správe správcu, žalobca súdu nepreukázal, nepredložil súdu schválený reštrukturalizačný plán, a z nevysvetliteľným dôvodom sa tento nenachádza ani v pripojenom spise súdu, ktorý mal o jeho schválení rozhodovať, pričom predmetom postúpenia mali byť pohľadávky výlučne spojené s reštrukturalizačným konaním, resp. vyplývajúce z reštrukturalizačného konania ako tvrdil žalobca v žalobe a i potom v priebehu dokazovania.

4. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania, keď žalovaný preukázal splnenie všetkých svojich záväzkov zo žalovaných faktúr ešte pred postúpením pohľadávok, rozsudkom č. 21Cb/115/2012-325 zo dňa 24. marca 2015 žalobu zamietol. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) uznesením zo dňa 24. mája 2016, č. k. 2Cob/150/2015-363, rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvého stupňa.

5. Okresný súd súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu svojím v poradí druhým rozsudkom zo dňa 9. februára 2017, č. k. 21Cb/115/2012-394, žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 C. s. p.

5.1. Okresný súd opätovne zhodnotil vykonané dokazovanie, pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že v ďalšom konaní neboli predložené sporovými stranami žiadne nové dôkazy. Súd vychádzal zo zhodného tvrdenia sporových strán, že žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy vo výške 31 065,38 eur sa opiera o faktúry vystavené poskytovateľom, ktorý mal platne uzavreté dve zmluvy o poskytovaní zdravotnej starostlivosti so žalovaným, a že tieto faktúry boli vystavené za poskytnuté služby podľa uzavretých zmlúv, pričom k prevodu práv poskytovateľa z nich na žalobcu malo dôjsť uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky. Spor medzi stranami nebol, čo do výšky vyfakturovanej sumy, ani čo do dôvodu, spor medzi stranami spočíval v tom, že žalovaný tvrdil, že platby za vyfakturované služby zaplatil poskytovateľovi ešte pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok, a teda postúpené mali byť neexistujúce pohľadávky, ktoré zanikli reálnym plnením žalovaného ako je opísané vyššie v odôvodnení tohto rozsudku a žalobca tvrdil, že žalovaný si túto povinnosť nesplnil, nakoľko zaplatené preddavky voči poskytovateľovi nevysporiadal započítaním podľa § 580 Občianskeho zákonníka, teda k splneniu záväzku zo strany žalovaného pred postúpením pohľadávky žalobcovi nedošlo, preto pohľadávky nezanikli, a to z dôvodu, že chýbal na strane žalovaného prejav vôle k započítaciu prejavu, jeho nárok je preto uplatnený voči žalovanému dôvodne.

5.2. Okresný súd sa vo svojom rozhodnutí nestotožnil s tvrdením žalobcu, že k zániku pohľadávky nedošlo z dôvodu, že neboli splnené podmienky v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka s poukazom na to, že na strane žalovaného chýba prejav vôle k započítavaniu zaplatených preddavkov. Skonštatoval, že medzi žalovaným a postupcom boli uzavreté dve zmluvy podľa osobitných zákonov o poskytovaní

zdravotnej starostlivosti, kde boli podrobne dohodnuté podmienky zmluvného vzťahu (zákon č. 581/2004 Z. z., zákon č. 213/1997 Z. z., zákon č. 431/2002 Z. z.). Povinnosť pre obe zmluvné strany uzavrieť takéto zmluvy vyplývala priamo z uvedených osobitných zákonov, rovnako priamo zo zákona vyplývala pre žalovaného ako zdravotnej poisťovne plniť zmluvnému partnerovi z takejto zmluvy aj preddavkovo, teda platbami vopred. Podstatou tohto zmluvného vzťahu bola povinnosť poskytovateľa poskytovať poistencom žalovaného zdravotné služby špecifikované v zmluve a v právnych predpisoch, na základe ktorých boli aj uzavreté. Povinnosťou žalovaného bolo za tieto služby poskytovateľovi riadne a včas platiť cenu v zmluvnej výške. Žalovaný platil za každý mesiac cenu za služby poskytnuté poskytovateľom, a to časť ceny vopred a časť po uplynutí konkrétneho mesiaca v lehote splatnosti. Z uvedeného je zrejmé, že v lehote splatnosti mal žalovaný splnením týchto platieb zmluvnú povinnosť riadne a včas splnenú. Tzv. preddavky neboli samostatným finančným nárokom žalovaného takého charakteru, že by si ich musel s poskytovateľom vysporiadať formou započítavania v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka, taký prípad by nastal vtedy, ak by sa zaplatené preddavky netýkali následne plnenia za služby poskytnuté v mesiaci, za ktorý poskytovateľ vystavil faktúru, ale týkali by sa plnenia iného napríklad za iný ako následne vyfakturovaný mesiac, ktorého sa poskytovateľom vystavená faktúra netýka a vznikli by tak dve vzájomné peňažné pohľadávky zmluvných strán. Vykonaným dokazovaním však takýto prípad nenastal, nakoľko bolo preukázané, a to aj zhodným tvrdením sporových strán, aj účtovnými dokladmi aj súhrnmi platieb vyhotovených poskytovateľom, že platby vykonávané žalovaným, ktorých reálne plnenie preukázal v konaní a opieral o ich zaplatenie zánik žalovaného záväzku, sa týkali práve toho plnenia, ktoré vyplýva z faktúr, ktorých zaplatenia sa žalobca konaní domáha voči žalovanému. Pritom zo strany žalovaného išlo o reálne plnenie, teda platenie ceny za poskytovateľom dodané zdravotnícke služby v bežnom mesiaci, ktoré uhrádzal dohodou a v zmysle zákona v dvoch častiach, resp. v dvoch platbách, avšak na základe jednej poskytovateľom vystavenej faktúry. Žalovaný v konaní predložením svojich výpisov z účtov preukázal riadne zaplatenie ceny za poskytovanie služieb poskytovateľom mesačne vopred a aj doplatenie zvyšku po skončení bežného mesiaca, aj v listinách vyhotovených poskytovateľom - súhrn platieb, táto skutočnosť vyplynula a bola potvrdená poskytovateľom, ktorý sám tieto listiny vyhotovil. Nároky za daný mesiac medzi zmluvnými stranami teda zanikli, resp. boli riadne vysporiadané.

5.3. V súvislosti s tvrdením žalobcu, že k zániku pohľadávok by malo dôjsť započítaním podľa § 580 Občianskeho zákonníka, teda urobiť úkon smerujúci k započítaniu, okresný súd uviedol, že keďže povinnosť poskytovateľa zo zmluvy spočívala v plnení naturálnom (zdravotnícke služby) a povinnosť žalovaného spočívala v plnení peňažnom (cena za služby), nepochybne možno vyvodiť, že pohľadávky uvedených zmluvných strán neboli rovnakého druhu, teda nie je namieste tvrdenie žalobcu. Naopak, súd mal vykonaným dokazovaním preukázané, že k zániku vzájomných pohľadávok došlo reálnym plnením zmluvných strán, preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. Krajský súd rozsudkom zo dňa 5. júna 2018, č. k. 2Cob/139/2017-441, v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 9. februára 2017 v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. ako vecne správny potvrdil a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

6.1. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia v zmysle ust. § 387 ods. 2 a 3 C. s. p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia okresného súdu, so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k podstatným tvrdeniam odvolateľa odvolací súd uviedol, že sa nestotožňuje s odvolacou námietkou, že súd prvej inštancie sa po zrušení prvého rozsudku neriadil právnym názorom odvolacieho súdu. Z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/150/2015-363 zo dňa 24. mája 2016 vyplýva, že považoval za nepreskúmateľné závery súdu prvej inštancie v pôvodnom rozsudku, keďže sa nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho závery ohľadom zániku pohľadávky žalobcu neboli dostatočne vysvetlené. Okresný súd v novom rozsudku zo dňa 9. februára 2017 opätovne vyhodnotil vykonané dokazovanie a vysporiadal sa i s otázkou započítania v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka, ktorú si na svoju obranu uplatnil žalovaný, a to v bode 32. napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie sa tak v novom konaní riadil právnym názorom odvolacieho súdu a keďže mu strany sporu nenavrhli žiadne nové dôkazy, súd správne oprel svoje rozhodnutie o doposiaľ vykonané dôkazy. Súd prvej inštancie v novom rozsudku uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil, presne uviedol, ako dospel k záveru, že návrh žalobcu je v celom

rozsahu nedôvodný. Právne posúdenie veci je uvedené v bode 23. rozsudku, závery súdu o zániku pohľadávky žalobcu sú jasne vysvetlené v bode 8., 9., 10., 17., 18., 19. a 20. rozsudku v nadväznosti na bod 31. rozsudku, pričom odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 C. s. p. v podrobnostiach poukázal na dôvody tam uvedené. Zároveň zdôraznil, že v konaní bolo preukázané listinnými dôkazmi, že žalovaný pohľadávky žalobcu buď priamo uhradil, alebo boli zúčtované s poskytnutými preddavkami. Súd prvej inštancie preto podľa krajského súdu dospel k správne mu záveru, že žalovaný mal predmetné pohľadávky, ktoré si žalobca uplatnil predmetnou žalobou, vysporiadané v celom rozsahu voči poskytovateľovi, t. j. Nemocnici s poliklinikou - VAŠE ZDRAVIE s.r.o., Zvolen, IČO: 37 954 628, a to bez toho, aby bolo potrebné vykonať úkon započítania podľa § 580 OZ. Vzájomné zúčtovanie preddavkov na záchrannú zdravotnú službu s následnými vyúčtovanými pohľadávkami za túto starostlivosť spôsobili zánik záväzku, čo bolo zaužívanou praxou medzi žalovaným a bývalým poskytovateľom. Súd prvej inštancie preto podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam a k správne mu právne mu záveru, že v čase, kedy žalobca uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávok, pohľadávka poskytovateľa už neexistovala, preto ani nemohla byť postúpená.

6.2. Ani s odvolacou námietkou, že rozhodnutie okresného súdu je nepreskúmateľné a pre nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie sa odvolací súd nestotožnil a uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a z ktorých vyvodil svoje právne závery.

6.3. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalovanému nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania, pretože si výslovne nárok na ich náhradu neuplatnil.

7. Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal včas dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) odôvodnené podľa § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“), podľa ktorého súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. V dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje dovolateľ podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. žalobca namieta správnosť záveru súdov oboch inštancií a tvrdí, že zánik žalovaných pohľadávok v konaní preukázaný nebol, tvrdiac, že súdy sa touto dôležitou otázkou zaoberali len povrchne. Vytýka súdom, že tieto vôbec neuviedli, akým spôsobom a kedy mali žalované pohľadávky zaniknúť, len vo všeobecnosti poukázali na to, že tieto pohľadávky boli žalovaným uhradené sčasti vopred formou preddavkov a formou bankových prevodov bez uvedenia, ktoré faktúry, formou ktorých preddavkov a formou akých bankových prevodov mali byť uhradené. Odôvodnenia súdov nižšej inštancie, ktorým odobrili možnosť zániku vzájomných pohľadávok bez potreby realizácie právneho úkonu, ktorý by smeroval k vzájomnému započítaniu týchto pohľadávok, považuje dovolateľ za svojvoľné, neudržateľné a neprijateľné.

8.1. Žalobca tiež vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa v rozpore so svojím predchádzajúcim zrušujúcim uznesením, vo svojom dovolaní napadnutom rozsudku stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie (v odseku 31. rozhodnutia), a síce že žalované faktúry boli žalovaným uhradené sčasti formou preddavkov a sčasti bankovými prevodmi, pričom preddavky nemali byť predmetom započítania, preto nebolo potrebné zisťovať, či k vzájomnému započítaniu pohľadávok došlo.

9. V dovolaní, ktorého prípustnosť vyvodzuje dovolateľ podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p. žalobca namieta, že žalovaný nepoukázal na jediný právny úkon, ktorým malo dôjsť k započítaniu vzájomných pohľadávok a na žiadny takýto právny úkon v odôvodnení svojich rozhodnutí nepoukázali ani vo veci konajúce súdy. Nesprávnosť posúdenia zo strany súdov vidí v odklone riešenia právnej otázky - od ktorej vyriešenia podľa dovolateľa záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu - od ustálenej

rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v jeho rozsudku zo dňa 28. mája 2012, sp. zn. 4MCdo/14/2011, z ktorého vyplýva, že k zániku započítaním nedochádza automaticky, keď sa pohľadávky stretnú, ale až na základe jednostranného právneho úkonu, a teda ku kompenzácii v zmysle ust. § 580 OZ je potrebné, aby jeden z účastníkov urobil prejav smerujúci k započítaniu adresovaný druhému účastníkovi.

9.1. Dovolať nesúhlasí s právnym názorom súdov oboch inštancií, a síce že preddavky v predmetnej veci nemajú byť predmetom započítania. Tvrdí, že medzi neziskovou organizáciou a žalovaným bolo množstvo právnych vzťahov, na základe ktorých medzi týmito právnymi subjektami dochádzalo ku vzájomným plneniam a pokiaľ si strany vzájomne poskytujú preddavky z rôznych právnych titulov, tak pokiaľ sa preddavok má použiť na úhradu konkrétnej platby, s poukazom na ustanovenia o započítaní pohľadávok je potrebné, aby došlo k vzájomnému započítaniu pohľadávok.

9.2. V zmysle vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil vec tomuto súdu na ďalšie konanie, event, aby dovolací súd žalobe vyhovel a priznal žalobcovi plnú náhradu trov konania.

10. Žalovaný vo vyjadrení k podanému dovolaniu žalobcu navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu v celom rozsahu zamietol, nárok na náhradu trov konania si žalovaný neuplatnil.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“), ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), uznesením zo dňa 30. júna 2020, č. k. 2Obdo/40/2019, dovolanie žalobcu odmietol v zmysle ust. § 447 písm. a/ C. s. p., teda z dôvodu, že žalobca podal dovolanie až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na jeho podanie. Dovolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že v rozhodovanej veci bol rozsudok odvolacieho súdu doručený právnomu zástupcovi žalobcu dňa 23. augusta 2018, ako vyplýva z rukou potvrdeného dátumu prevzatia písomnosti (doručenka na č. l. 449 spisu) a posledný deň lehoty na podanie dovolania teda v súlade s ust. § 427 ods. 1 C. s. p. v spojení s ust. § 121 ods. 3 C. s. p. bol deň 23. októbra 2018. Z obsahu spisu dovolaciemu súdu vyplynulo, že žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu podal dovolanie elektronicky až dňa 24. októbra 2018 (potvrdenie o odoslaní podania na č. l. 459 spisu), teda 1 deň po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

12. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) nálezom zo dňa 20. apríla 2021, sp. zn. IV. ÚS 653/2020 rozhodol, že základné právo žalobcu (resp. sťažovateľa) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením najvyššieho súdu zo dňa 30. júna 2020, č. k. 2Obdo/40/2019 boli porušené, preto ústavný súd uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 30. júna 2020, č. k. 2Obdo/40/2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.

12.1. Ústavný súd v odôvodnení svojho nálezu uviedol, že okresný súd doručil ústavnému súdu kópiu poštového podacieho hárku z 22. augusta 2018, z ktorej je zrejmé, že zásielka, ktorou bol právnomu zástupcovi sťažovateľky odoslaný rozsudok krajského súdu, bola odoslaná pod č. OA044707132SK. Následne ústavný súd vyzval Slovenskú poštu, a. s. o oznámenie, kedy bola predmetná zásielka č. OA044707132SK fyzicky prevzatá právnym zástupcom sťažovateľky. Listom z 1. decembra 2020 Slovenská pošta, a. s. zopakovala svoje predchádzajúce stanovisko z 22. júla 2020 s tým, že pri preberaní zásielky právnym zástupcom sťažovateľky bol dátum na doručení uvedení nesprávne. Prílohu oznámenia Slovenskej pošty, a. s., tvorila kópia dodávacej knihy doručovateľa z 24. augusta 2018, z ktorej vyplýva, že predmetnú zásielku prevzal právny zástupca sťažovateľky dňa 24. augusta 2018. Na základe listín predložených okresným súdom a Slovenskou poštou, a. s., považoval ústavný súd za preukázané, že dátum na doručení (23. augusta 2018) bol pri preberaní zásielky právnym zástupcom sťažovateľky uvedený nesprávne a zásielka bola prevzatá právnym zástupcom sťažovateľky až 24. augusta 2018. Ústavný súd na základe uvedeného skonštatoval, že právny záver najvyššieho súdu o oneskorenosti dovolania vychádzal iba z dátumu doručenia rozsudku krajského súdu na doručení, pričom toto skutkové zistenie sa v konaní pred ústavným súdom ukázalo ako nesprávne, z ktorého dôvodu ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolaací súd“ alebo „najvyšší súd“), ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po vrátení veci ústavným súdom a po zistení, že dovolanie podal včas žalobca, zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu treba odmietnuť.

14. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

15. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

16. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

17. Podľa ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolaací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

19. V dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje dovolateľ z ust. § 420 písm. f/ C. s. p. žalobca namieta zmätočnosť, resp. nezrozumiteľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia krajského súdu, a to v podobe nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia.

19.1. Žalobca namieta záver súdov oboch inštancií a tvrdí, že zánik žalovaných pohľadávok v konaní preukázaný nebol, tvrdiac, že súdy sa touto dôležitou otázkou zaoberali len povrchne. Vytýka súdom, že tieto vôbec neuviedli, akým spôsobom a kedy mali žalované pohľadávky zaniknúť, len vo všeobecnosti poukázali na to, že tieto pohľadávky boli žalovaným uhradené sčasti vopred formou preddavkov a formou bankových prevodov bez uvedenia, ktoré faktúry, formou ktorých preddavkov a formou akých bankových prevodov mali byť uhradené. Odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšej inštancie, ktorými odobrili možnosť zániku vzájomných pohľadávok bez potreby realizácie právneho úkonu, ktorý by

smeroval k vzájomnému započítaniu týchto pohľadávok, považuje dovolateľ za svojvoľné, neudržateľné a neprijateľné.

19.2. Žalobca tiež vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa v rozpore so svojím predchádzajúcim zrušujúcim uznesením, vo svojom dovolaní napadnutom rozsudku stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie (v odseku 31. rozhodnutia), a síce, že žalované faktúry boli žalovaným uhradené sčasti formou preddavkov a sčasti bankovými prevodmi, pričom preddavky nemali byť predmetom započítania, preto nebolo potrebné zisťovať, či k vzájomnému započítaniu pohľadávok došlo.

20. Relevantné znaky, charakterizujúce procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p., zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

21. K podľa dovolateľa nepresvedčivému odôvodneniu rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré nedalo dostatočne presvedčivú a jasnú odpoveď na všetky podstatné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, dovolací súd uvádza nasledovné:

22. Je potrebné mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C. s. p. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa žalobca domáhal, čo navrhoval, z ktorých osvedčených skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil.

22.1. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že je preto právne súladné, keď odvolací súd v celom rozsahu sa stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením vecí súdom prvej inštancie, s poukazom na § 387 ods. 2 C. s. p., odkázal na správnosť dôvodov, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku. Pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje. Z dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že odvolací súd sa vysporiadal s podstatnými tvrdeniami odvolateľa, keď v bode 33. odôvodnenia svojho rozhodnutia, odkázal na podľa neho dostatočné a správne závery súdu prvej inštancie, uvedené v bode 32. odôvodnenia jeho rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal s otázkou započítania v zmysle ust. § 580 OZ, keď uviedol, že ďalšou podmienkou k započítaniu vzájomných pohľadávok podľa § 580 OZ, ako zdôraznil i krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení, je podmienka, že sa musí jednať o pohľadávky rovnakého druhu, a keďže povinnosť poskytovateľa zo zmluvy spočívala v plnení naturálnom (zdravotnícke služby) a povinnosť žalovaného spočívala v plnení peňažnom (cena za služby), nepochybne možno vyvodiť, že pohľadávky uvedených zmluvných strán neboli rovnakého druhu, a teda zánik pohľadávok ich započítaním v zmysle ust. § 580 OZ v súdnej veci

nebol možný.

22.2. Dovolací súd súhlasí so záverom súdov oboch inštancií a vyslovuje dostatočnosť odôvodnenia ich rozhodnutí v ich organickej jednote, keď odvolací súd rovnako právne súladne odkázal na právne posúdenie súdu prvej inštancie uvedené v bode 23. jeho rozsudku, ako aj na závery súdu prvej inštancie o zániku pohľadávky žalobcu, jasne a podrobne vysvetlené v bodoch 8., 9., 10., 17., 18., 19. a 20. v nadväznosti na bod 31. rozsudku okresného súdu. Z predmetných častí rozsudku okresného súdu je zreteľné a dostatočne vyčerpávajúco odôvodnené, akým spôsobom a kedy mali žalované pohľadávky zaniknúť buď priamou úhradou, alebo boli zúčtovaním s poskytnutými preddavkami, čo ako súdy uviedli, bolo v konaní i preukázané, a to najmä Zmluvou o poskytovaní zdravotnej starostlivosti č. 2006-102420-00016-81/00 a č. 2006-1016132-00057-81/00, tabuľkou preddavkov záchranej zdravotnej služby na január 2010, výpismi z bankového účtu žalovaného zo dňa 18. decembra 2009, 7. decembra 2009, faktúrou č. 0040212009, dobropisom č. 0040212009 zo dňa 1. februára 2010, tabuľkami preddavkov záchranej zdravotnej služby na marec 2010 a apríl 2010, výpismi z bankového účtu žalovaného zo dňa 18. februára 2010, 12. mája 2010, dobropisom č. 001312010 zo dňa 25. júla 2010, Exekučným príkazom EX 434/2010, zoznamom pohľadávok uhradených na účet súdneho exekútora, výpisom z bankového účtu žalovaného zo dňa 2. septembra 2010. Z uvedeného podľa dovolacieho súdu vyplýva dostatočne odôvodnený záver súdov oboch inštancií a síce, že žalovaný mal predmetné pohľadávky, ktoré si žalobca uplatnil predmetnou žalobou, vysporiadané v celom rozsahu voči poskytovateľovi (bez toho, aby bolo potrebné vykonať úkon započítania podľa § 580 Občianskeho zákonníka), a teda vzájomné zúčtovanie preddavkov (nie započítanie) na záchrannú zdravotnú službu s následnými vyúčtovanými pohľadávkami za túto starostlivosť spôsobili zánik záväzku, čo bolo zaužívanou praxou medzi žalovaným a bývalým poskytovateľom, a teda záverom, že v čase, kedy žalobca uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávok, pohľadávka poskytovateľa už neexistovala, preto ani nemohla byť postúpená.

23. Dovolací súd uvádza, že nie je možné sa stotožniť ani s námietkou dovolateľa, že odvolací súd sa v rozpore so svojím predchádzajúcim zrušujúcim uznesením, vo svojom dovolaní napadnutom rozsudku stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie (v odseku 31. rozhodnutia) a síce, že žalované faktúry boli žalovaným uhradené sčasti formou preddavkov a sčasti bankovými prevodmi, pričom preddavky nemali byť predmetom započítania (preto nebolo potrebné zisťovať, či k vzájomnému započítaniu pohľadávok došlo).

23.1. Z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/150/2015-363 zo dňa 24. mája 2016 (na č. l. 367 a nasl. spisu) vyplýva, že považoval za nepreskúmateľné závery súdu prvej inštancie v pôvodnom rozsudku, že preddavky nemusia byť predmetom započítania, keďže účastníci mali vykonávanie platieb a vzájomné účtovanie dohodnuté v zmluvách, nakoľko okresný súd sa nevysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho závery ohľadom zániku pohľadávky žalobcu neboli dostatočne vysvetlené. Odvolací súd v bode 33. svojho v poradí druhého rozhodnutia podľa najvyššieho súdu jednoznačne uviedol, že súd prvej inštancie opätovne vyhodnotil vykonané dokazovanie a v novom rozsudku sa vysporiadal i s otázkou započítania v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka, a to v bode 32. napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie sa tak v novom konaní riadil právnym názorom dovolacieho súdu, keď uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil, presne uviedol, ako opätovne dospel k záveru, že návrh žalobcu je v celom rozsahu nedôvodný. Dovolací súd dáva osobitne do pozornosti i podrobné odôvodnenie okresného súdu uvedené v bode 31. jeho rozsudku kde tento uviedol, že preddavky neboli samostatným finančným nárokom žalovaného takého charakteru, že by si ich musel s poskytovateľom vysporiadať formou započítania v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka, taký prípad by nastal vtedy, ak by sa zaplatené preddavky netýkali následne plnenia za služby poskytnuté v mesiaci, za ktorý poskytovateľ vystavil faktúru, ale týkali by sa plnenia iného napríklad za iný ako následne vyfakturovaný mesiac, ktorého sa poskytovateľom vystavená faktúra netýka a vznikli by tak dve vzájomné peňažné pohľadávky zmluvných strán. Vykonaným dokazovaním však bolo v konaní preukázané, že takýto prípad nenastal, nakoľko platby vykonávané žalovaným sa týkali práve toho plnenia, ktoré vyplýva z faktúr, ktorých zaplatenia sa žalobca konaní domáha voči žalovanému, pričom zo strany žalovaného išlo o reálne plnenie, teda platenie ceny za poskytovateľom dodané zdravotnícke služby v bežnom mesiaci, ktoré uhrádzal dohodou a v zmysle zákona v dvoch častiach, resp. v dvoch plátbách, avšak na základe jednej poskytovateľom vystavenej faktúry. Nie je teda podľa

dovolacieho súdu možné sa stotožniť s výhradou dovolateľa, že súd prvej inštancie sa po zrušení svojho v poradí druhého rozsudku neriadil právnym názorom odvolacieho súdu a tento následne v rozpore so svojim zrušujúcim rozhodnutím, by prijal akýkoľvek opačný právny záver.

24. Obsah spisu tak v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalobcu, že odvolací súd (súd prvej inštancie) svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom zodpovedajúcim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

25. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

26. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvoľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

27. K zjavnej neodôvodnenosti (arbitrárnosti) rozhodnutí všeobecných súdov sa vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď uviedol, že je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy. (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17). O taký prípad však v danej veci nejde. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu sú dostatočne zrejmé dôvody smerujúce k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie.

28. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, keď dopodrobna popísal konanie pred súdom prvého stupňa, obsah odvolania a následne poskytol vyčerpávajúcu odpoveď na dôvodnosť stotožnenia sa so záverom prvostupňového súdu o neexistencii predmetnej pohľadávky v čase, kedy žalobca uzavrel zmluvu o postúpení pohľadávok s neziskovou organizáciou Nemocnica s Poliklinikou VAŠE ZDRAVIE n.o.

28.1. Dovolací súd považuje za potrebné opätovne zdôrazniť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou v konaní, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (IV. ÚS 115/2003).

29. V tejto súvislosti najvyšší súd ešte pripomína, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži ani na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinstančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 C. s. p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04) a rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Takéto dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C. s. p. a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

30. Na predmetných záveroch zotrúva rozhodujúci senát dovolacieho súdu aj v predmetnej veci a nevidí žiadny rozumný dôvod, aby sa od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu odklonil. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožnil s právnym názorom všeobecného súdu nemôže viesť k záveru o nedostatočnom odôvodnení, arbitrárnosti alebo nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Konanie pred odvolacím súdom tak v rozhodovanej veci nebolo postihnuté tvrdenou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p.

Prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

31. V časti, v ktorej malo byť dovolanie žalobcu prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ C. s. p., dovolací súd uvádza, že podané dovolanie je absolútne neprejedateľné. Žalobca tvrdí prípustnosť svojho dovolania aj v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., avšak dovolací súd konštatuje, že z obsahu dovolania vyplýva namietaný dôvod prípustnosti dovolania výlučne v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

32. Dovolateľ nesúhlasí s právnym názorom súdov oboch inštancií a síce, že preddavky v predmetnej veci nemajú byť predmetom započítania. Tvrdí, že medzi neziskovou organizáciou a žalovaným bolo množstvo právnych vzťahov, na základe ktorých medzi týmito právnymi subjektami dochádzalo ku vzájomným plneniam a v prípade, že si strany vzájomne poskytujú preddavky z rôznych právnych titulov, tak pokiaľ sa preddavok má použiť na úhradu konkrétnej platby, s poukazom na ustanovenia o započítaní pohľadávok je potrebné, aby došlo k vzájomnému započítaniu pohľadávok, avšak žalovaný nepoukázal na jediný právny úkon, ktorým malo dôjsť k započítaniu vzájomných pohľadávok a na žiadny takýto právny úkon v odôvodnení svojich rozhodnutí nepoukázali ani vo veci konajúce súdy.

32.1. Nesprávnosť právneho posúdenia zo strany súdov vidí žalobca v odklone riešenia právnej otázky - od ktorej vyriešenia podľa dovolateľa záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu - od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v jeho rozsudku zo dňa 28. mája 2012, sp. zn. 4MCdo/14/2011, z ktorého vyplýva, že k zániku započítaním nedochádza automaticky, keď sa pohľadávky stretnú, ale až na základe jednostranného právneho úkonu, a teda ku kompenzácii v zmysle ust. § 580 OZ je potrebné, aby jeden z účastníkov urobil prejav smerujúci k započítaniu adresovaný druhému účastníkovi, avšak žalovaný neurobil žiadny právny úkon, ktorým malo dôjsť k započítaniu vzájomných pohľadávok.

33. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

34. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 421 C. s. p. v spojení s ust. § 432 ods. 1 a 2 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejedáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

35. O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 C. s. p., rozhoduje dovolací súd výlučne, na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj ust. § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ust. § 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí

od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky, a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie.

36. Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 C. s. p.). Žalobca prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až § 435 C. s. p. dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

37. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. by mal dovolateľ vysvetliť (a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená, pričom musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

38. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu v časti, v ktorej namieta nesprávne právne posúdenie, predmetné náležitosti neobsahuje.

38.1. Všeobecne platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

38.2. Dovolací súd zdôrazňuje, že pre posúdenie - či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej - a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

38.3. V rozhodovanej veci dospel dovolací súd k záveru, že žalobcom nastolená právna otázka je otázkou hypotetickou, ktorá nebola rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. Dôvodom pre rozhodnutie vo veci samej, teda zamietnutie žaloby, nebolo vyriešenie žalobcom sformulovanej právnej otázky, resp. dovolateľom tvrdené, zo strany odvolacieho súdu nesprávne, právne posúdenie.

39. Dovolací súd preskúmaním dovolania žalobcu v prvom rade konštatuje, že v ňom absentuje jednoznačné vymedzenie právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Z obsahu dovolania, ako i tvrdení žalobcu, kde tento nesúhlasí s právnym názorom súdov nižších inštancií a síce, že preddavky v predmetnej veci nemajú byť predmetom započítania, tvrdiac, že medzi neziskovou organizáciou a žalovaným bolo množstvo právnych vzťahov, na základe ktorých medzi týmito právnymi subjektami dochádzalo ku vzájomným plneniam, však je možné vyabstrahovať otázku dovolateľa: Je potrebné, ak si strany vzájomne poskytujú preddavky z rôznych právnych titulov, pokiaľ sa preddavok má použiť na úhradu konkrétnej platby, s poukazom na ustanovenia o započítaní pohľadávok, aby došlo k vzájomnému započítaniu pohľadávok?

40. Dovolací súd uvádza, že vyššie uvedená, z dovolania žalobcu vyplývajúca otázka, resp. akákoľvek odpoveď na ňu, by bola bez dopadu na rozhodnutie vo veci, ergo nemohla by zásadná, schopná zvrátiť výsledok sporu. V predmetnej veci nemožno hovoriť o situácii, kedy by si strany vzájomne poskytovali akékoľvek preddavky z rôznych právnych titulov, ako tvrdí žalobca. Medzi žalovaným a postupcom boli uzavreté dve zmluvy podľa osobitných zákonov o poskytovaní zdravotnej starostlivosti, kde boli dohodnuté podrobne podmienky zmluvného vzťahu. Povinnosť pre obe zmluvné strany uzavrieť takéto zmluvy vyplývala priamo z osobitných zákonov a rovnako priamo zo zákona vyplývala pre žalovaného ako zdravotnú poisťovňu povinnosť plniť zmluvnému partnerovi z takejto zmluvy aj preddavkovo, teda platbami vopred. Podstatou tohto zmluvného vzťahu teda bola povinnosť poskytovateľa poskytovať

poistencom žalovaného zdravotné služby špecifikované v zmluve a v právnych predpisoch, na základe ktorých boli aj uzavreté a povinnosťou žalovaného bolo za tieto služby poskytovateľovi riadne a včas platiť cenu v zmluvnej výške. Žalovaný platil za každý mesiac cenu za služby poskytnuté poskytovateľom, a to časť ceny vopred a časť po uplynutí konkrétneho mesiaca v lehote splatnosti. Z obsahu s vecou súvisiaceho spisu, ako i rozhodnutí súdov oboch inštancií vyplýva, že žalovaný pohľadávky žalobcu buď priamo uhradil, alebo boli zúčtované s poskytnutými preddavkami. Z uvedeného je zrejmé, že v lehote splatnosti mal žalovaný splnením týchto platieb zmluvnú povinnosť riadne a včas splnenú. Tzv. preddavky neboli samostatným finančným nárokom žalovaného takého charakteru, že by si ich musel s poskytovateľom vysporiadať formou započítavania v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka, preto poukazovanie dovolateľa na ustanovenia Občianskeho zákona o započítaní pohľadávok vidí dovolací súd za nelogické vo vzťahu k záverom súdov nižších inštancií, že platby vykonávané žalovaným sa týkali práve toho plnenia, ktoré vyplýva z faktúr, ktorých zaplata sa žalobca v konaní domáhal voči žalovanému. Zo strany žalovaného išlo o reálne plnenie, teda platenie ceny za poskytovateľom dodané zdravotnícke služby v bežnom mesiaci, ktoré uhrádzal dohodou a v zmysle zákona v dvoch častiach, resp. v dvoch platbách, avšak na základe jednej poskytovateľom vystavenej faktúry, a teda žalovaný preukázal zánik svojich záväzkov za predmetné mesiace v plnej výške reálnym plnením v lehote splatnosti vystavených faktúr, a to bez toho, aby bolo potrebné vykonať úkon započítania podľa § 580 OZ.

40.1. Okrem uvedeného tak z povahy veci, ako i rozhodnutí súdov je zjavné, že v súdnej veci povinnosť poskytovateľa zo zmluvy spočívala v plnení naturálnom (zdravotnícke služby) a povinnosť žalovaného spočívala v plnení peňažnom (cena za služby), nepochybne možno vyvodiť, že pohľadávky uvedených zmluvných strán neboli rovnakého druhu, teda nie je namieste tvrdenie žalobcu, že k zániku pohľadávok by malo dôjsť započítaním v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka, v danom prípade k zániku vzájomných pohľadávok došlo reálnym plnením zmluvných strán, poskytnutím služby zo strany poskytovateľa a zaplatením ceny za tieto služby zo strany žalovaného. Dovolací súd uvádza, že argumentácia žalobcu o absencii podľa neho nevyhnutného úkonu zo strany žalovaného, ktorým malo dôjsť k započítaniu vzájomných pohľadávok, ako i samotné jeho tvrdenie o potrebe vzájomného započítania pohľadávok v zmysle ust. § 580 OZ v súdnej veci nemá oporu v záveroch súdov oboch inštancií, ktoré uzavreli, že žalovaný preukázal zánik svojich záväzkov za predmetné mesiace v plnej výške reálnym plnením v zmysle zákona v lehote splatnosti vystavených faktúr, a to bez toho, aby bolo vôbec potrebné vykonať úkon započítania podľa § 580 OZ.

41. Dovolať vidí nesprávnosť právneho posúdenia zo strany odvolacieho súdu v jeho odklone od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v rozsudku zo dňa 28. mája 2012, sp. zn. 4MCdo/14/2011, z ktorého vyplýva, že k zániku započítaním nedochádza automaticky, keď sa pohľadávky stretnú, ale až na základe jednostranného právneho úkonu, a teda ku kompenzácii v zmysle ust. § 580 OZ je potrebné, aby jeden z účastníkov urobil prejav smerujúci k započítaniu adresovaný druhému účastníkovi, avšak žalovaný neurobil žiadny právny úkon, ktorým malo dôjsť k započítaniu vzájomných pohľadávok.

41.1. V zmysle uvedeného považuje dovolací súd za zjavné, že predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu na súdenú vec nedopadá. V predmetnom konaní sp. zn. 4MCdo/14/2011 došlo k stretu dvoch vzájomných peňažných pohľadávok, pohľadávok rovnakého druhu a síce pohľadávky (žalovanej) v podobe neuhradeného nájomného a pohľadávky predstavujúcej investície (žalovanej) do rekonštrukcie predmetu nájmu, teda jedná sa o pohľadávky spôsobilé k započítaniu. Naopak v súdnej veci, ako dovolací súd opätovne zdôrazňuje, nejde o pohľadávky rovnakého druhu, resp. povinnosť poskytovateľa zo zmluvy spočívala v plnení naturálnom (zdravotnícke služby) a povinnosť žalovaného spočívala v plnení peňažnom (cena za služby). Napriek uvedenému, dovolací súd považuje za dôležité upozorniť na skutočnosť, že najvyšší súd i v rozhodnutí sp. zn. 4MCdo/14/2011 uviedol, citujúc z ust. § 580 OZ okrem iného, že základným predpokladom pre započítanie je rovnaký druh plnenia - predmetom plnenia oboch pohľadávok musia byť veci rovnakého druhu, nie veci individuálne určené. Dovolací súd teda konštatuje, že predmetné rozhodnutie nie je pre vec relevantné, nakoľko vychádza z odlišného posúdenia skutkového stavu odvolacím súdom a z jeho iných skutkových záverov, v porovnaní so závermi súdu prvej inštancie. Aj v tomto prípade platí, že samotná polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako

odvolací súd rozhodol, nezodpovedajú významovo kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. 41.2. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd konštatuje, že žalobca nevymedzil dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p. spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., prípustnosť dovolania žalobcu teda ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., nie je procesne daná, preto dospel k záveru, že dovolanie je v tejto časti potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.

42. Keďže vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je dovolanie žalobcu podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., ani podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. prípustné, dovolací súd ho v súlade s ustanovením § 447 písm. c/ a f/ C. s. p. odmietol.

43. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., s dôrazom na skutočnosť, že žalovaný si ich náhradu v dovolacom konaní neuplatnil.

44. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.